

Yekta Kopan

İçimde Kim Var

YEKTA KOPAN
İÇİMDE
KİM VAR

Can Çağdaş

İçimde Kim Var, Yekta Kopan

© 2004, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2004

8. basım: Aralık 2022, İstanbul

Bu kitabın 8. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-3417-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

YEKTA KOPAN

İÇİMDE
KİM VAR

ROMAN

Yekta Kopan'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Fildişi Karası, 2000

Aşk Mutfağından Yalnızlık Tarifleri, 2001

Yedi Derste Vicdan Muhasebesi, 2003

Kara Kedinin Gölgesi, 2005

Karbon Kopya, 2007

Bir de Baktım Yoksun, 2009

Kediler Güzel Uyanır, 2011

Aile Çay Bahçesi, 2013

İki Şiirin Arasında, 2014

İpekli Mendil (editör), 2014

Sakın Oraya Gitme, 2016

Sıradan Bir Gün, 2018

Sarmaşık, 2020

Bana Kuşlar Söyledi, 2021

YEKTA KOPAN, 1968'de doğdu. Hacettepe Üniversitesi İşletme Bölümü'nden mezun oldu. *Aşk Mutfağından Yalnızlık Tarifleri* adlı kitabı 2002 Sait Faik Hikâye Armağanı'na, *Karbon Kopya* adlı kitabı 2007 Dünya Kitap Yılın Telif Kitabı Ödülü'ne, *Bir de Baktım Yoksun* adlı kitabı da 2010 Yunus Nadi Öykü Ödülü'ne ve 2010 Haldun Taner Öykü Ödülü'ne değer bulundu. *Burun, Burun Tatilde, Komşuluk Şarkısı, Uzun Kocaman Çok* adlı kitapları ve *Orman Lokantası* adlı oyunu ile çocuklar için de üretti. Türk öyküsü üstüne bir sözlük çalışması olan *İpekli Mendil*'in editörlüğünü yaptı. Kitapları ve öyküleri İngilizce, Almanca, İtalyanca, Japonca, Farsça, Arapça başta olmak üzere çeşitli dillere çevrildi.

1

Yağmur, gökten yere yolculuğuna başlamak için, gündüz insanların uykuya karışmasını bekledi. Gece-nin, kendisini anlayışla karşılayacağını biliyordu. Bekle-di, sadece gecelerin ayakta kalacağı an'a kadar bekledi. Sonra yağmaya başladı. Gelinlik duvağı oldu, kasap si-nekliğı oldu, uçurtma kuyruğı oldu; öylesine buğulu, ince mi ince, dalgalı mı dalgalı yağdı. Çinko damlardan, kiremiti aktarılmamış çatılardan, tepesine naylon geril-miş barakalardan geçip gitmek istedi ama başaramadı, tanıdık tanımadık tüm sokaklara eşit dağıttı gücünü. Yolcusuzluktan bunalan otobüs duraklarıyla uzun soh-betlere girişti, kaldırım kenarlarına park edilmiş araba-ların yan aynalarında nasıl görüldüğüne baktı, kepenk-siz dükkânların vitrinlerinde biriken tozlarla ebelemece oynadı, sahile serpiştirilmiş banklarda kurumuş simit parçaları buldu, kapağı açık bırakılmış çöp tenekelerin-den üstüne kokular sindi, sokak lambalarının ışığında iyice yalnızlaşan ağaçlara mevsimi fısıldadı, gündüz in-sanlarının izlerini silip mazgallara ulaştı. Oralardan akıp yeraltı sularıyla buluştu: Gökten yere, yerden göğe bilgi akıyordu. Bilinmedik hiçbir şey kalmayana dek konuş-tular.

O gece, yağmur damlalarının tanıklığıydı, şehri gerçek kılan.

Kaç kişinin kendisini dinlediğinden habersiz bir radyo sunucusu, mikrofonun hemen yanındaki saatin saniyelerine bakarak, çalmakta olan şarkının bitimine ne kadar kaldığını hesapladı; kalan sürede neyi düşünebilirdi ki? Hafta sonunda gideceği doğum günü partisinde mor kazağını giymeye karar verdi, böylece onun dikkatini çekebilirdi: henüz düşüncelerinde bile adını söylemeye çekindiği erkeğin. Şu anda bu şehirde kaç kişi benim gibidir acaba, dedi; sonra da bu soruyu her gece sormaktan bıkmamasına şaştı. Kaç kişi benim gibi üzgündür, kaç kişi yalnızdır, yorgundur, sıkkındır, sinirlidir, terk edilmiştir, ağlıyordur, gülüyordur, sevişiyordur, âşıktır... Uzaklardaki evlerin ışıklarına bakarak bu evlerin içinde kimler, nasıl hayatlar yaşıyor diye düşünen kaç kişi vardır?.. Herkesin oynadığı, sıradan bir oyunun, bir türlü vazgeçilemeyen çekiciliği: Bu evlerin içinde ne var? Saniyeler geçiverince gırtlığını temizleyip yeni bir şarkının anonsuna hazırlandı. Böylesi bir havada evlerde neler olduğunu bilmiyordu ama insanların ne dinlemek istediği belliydi: *"...Bugün yağmur bir kadın saçdır, yeryüzüne dökülen..."*

Gece, yağmura görkemli bir karşılama töreni hazırlayamadığı için üzüldü. Boşalmış bidonlarını sallayarak evlerine dönen bozacılar, kafalarına geçirdikleri naylon torbalardan utandı, arabaların silecekleri isteksizce sağa sola el salladı, rengârenk şemsiyeler kurumak için işkembecilerde buluştu, kaldırım orospuları yüksek topuklu ayakkabılarının çatlayan rujanlarına bakarak müşteri bekledi, doğudan-batıdan şehre giriş yapan uzun yol sürücülerini şaşırdılar, dansözün terli belinde birikmiş yevmiyesini hesaplayan darbukacının eklem roma-

tizması azdı, bankaların otomatik para çekme kulübeleri tiner buharında rüya âlemine daldı... Bütün sokaklar, caddeler, binalar, bacalar, ağaçlar, lambalar, bahçeler, istasyonlar, tabelalar, arsalar ve mezarlıklar... ve mezarlıklar emdi suyu, damla damla. Gammaz değildi yağmur, kimi yaşananları sır olarak sakladı, kimseye anlatmadı: Çöplükten kedi rızkı çalan martıları, iskelenin hemen arkasındaki barakada birbirine bıçak çeken midyecileri, mezarlığın güney duvarında gırtlığından sızan kana bakarak ölümü bekleyen şark çıbanlı delikanlıyı, meyhaneden ipini kopartır kopartmaz pantolon paçalarına sıçratarak kusan bitirimi, yanında on dakika daha kalamayacağını söyleyen kırmızı peruklu travestinin kolunu morartan taksiciyi, çıkmaz sokağın köşesinde kabak çekirdeği çitleyerek erkete bekleyen otomobil hırsızını, kavu niçi neonlu barın arka kapısında torbacıdan avantasını alan polisi gördü... gördü ve sustu.

Odaların ışıklarını dolaşmaya başladı sonra. Ertesi gün gireceği sınava çalışan öğrenciler, patronuna sunacağı raporun son düzeltmesini yapan ücretliler, acil servis nöbeti yorgunluğuyla sandalye tepesinde uyuyakalmış doktorlar, toplantıda olduğunu söyleyip de hâlâ eve dönmemiş kocalarını bekleyen kadınlar, yeni doğmuş bebeğinin gece açlığını gidermeye çalışan anneler, pijamalarını-geceliklerini çıkarıp birbirlerine sokulmak için çocuklarının uyumasını bekleyen karı-kocalar, kırk yıllık hayat arkadaşı tarafından sokulduğu zayıflama diyetinin sıkıntısını peynir-ekmekle gidermeye çalışan buzdolabı fareleri... yağmurun bu beklenmedik ziyaretini önemsemediler bile.

Yağmur, derdini anlatmak için en loş ışıkları aramaya başladı: başucu lambaları. Sadece bir kitabı aydınlatı-

cak kadar ölü ışıklar, koca şehrin kalabalığında birer nokta. Roman okuyanları buldu; aşk, macera, tarih, polisiye... Öykülerle karşılaştı; dil, dine dönüştü. şiir okuyanları rahatsız etmemek için parmak uçlarında geçti pencerelerinden... Bir ara, ne yaparsa yapsın bir kitabı koklayamayacağını hissetti, içi sıkıldı. İç sıkıntısını yenmek için daha şiddetli, daha başına buyruk, daha şarkılı yağmaya devam etti.

Her şey olur
Her şey büyür
Her şey geçer
Hayat kalır...

şarkı bitti... Her şey gibi şarkı da geçti, gitti... Radyo sunucusu kadın biraz sonra işini bitirecek ve yağmurun koluna girip evinin yolunu tutacak, karşıısına çıkanlardan biri bile tanımayacak onu. Aralarında az önce çaldığı şarkıyı dinleyenler de olacak belki; ama bakışmayacaklar, gözleri, nefesleri, sesleri değmeyecek. Kadın da onları tanımayacak; evlerin ışıklarına baktıkça merak ettiği hayatların içine girdiğinde, o merak değerini kaybedecek, ışıklar, ışıkları yakanlar sıradanlaşacak. Yağmurun yola düşürdüğü aynalarda yansıyan taksi ışıklarında iyice parlayacak sıradanlık. Farklılığın peşinde koşan insanlar, tenlerinin teğet geçtiği hayatların güzelliğini, çöp tenekelerinin kenarında ölüp gitmiş bir kediye kemiren cardonlar gibi kemirecek, yağmur çaresizce izleyecek bu katliamı. Kadın yatmadan mor kazağını üstüne tutup nasıl göründüğüne bakacak son kez. Kazağın, yorgun yüzünde patlayan rengiyle mutsuz olacak. Bu gece için öteleyecek aşkı, aşkın yastıklardaki fısıltısını. Yağmur, penceresine vurarak, sesini duyurmak için çığlık atarak, yalnız olmadığını hissettirmeye çalışacak; kadın duymayacak. Biraz

incinecek damlalar, bu evi terk etmeleri gerektiğini anladıkları anda.

Başka bir pencereye yol alacak damlaların ordusu; istila edemeyeceği bedenlerin, fethedemeyeceği ruhların merakıyla yoğunlaşacak, bardaktan boşanacak: Her şey olacak, büyüyecek, geçecek... hayat kalacak...

Sonra birden, cılız bir ışığın çağırısı duyulacak. Onun evi, onun hayatı, onun çağırısı...

Yağmur hâlâ yağıyor. Şu anda tam onun penceresinin önünde. Perdenin aralığından içeriye gözlüyor. Bir duvarı boydan boya kütüphaneye kaplı bir oda. Hemen kütüphanenin önünde yüzü cama dönük, küçük bir lambanın aydınlattığı büyükçe çalışma masası. Odanın girişinde, sol tarafta eski bir koltuk; antika olduğunu söylemişti satan adam, antika değil. Yanında yüksekçe bir sehpa; ayaklı lamba, kül tablası, pipo içen bir denizci biblosu ve minicik, seramikten bir lokomotif. Kimi geceler bu koltukta uyukluyor, kitap okurken... Yanındaki kül tablası yarısına kadar içilmiş sigaralarla dolu, kucağında açık bir kitapla sızmış görüntüsünü seviyor. Odada bu görüntüyü kaydedecek hiçbir nesne olmamasını seviyor: Ayna yok... ayna yok... Duvarlardan birinde üstüne küçük kâğıtlara yazılı notların iliştilirdiği mantardan pano. Hemen panonun yanında siyah ahşap çerçeveli bir tablo, bir kopya. Van Gogh'dan *Yıldızlı Gece*, ressamın şiddetli migren ağrılarının sanatsal karşılığı. Diğer duvarda siyah-beyaz, büyük bir fotoğraf; Bertrand Russell.

Van Gogh'u üniversite yıllarında tanıştığı, sonrasında da görüşmeyi sürdürdüğü bir arkadaşı hediye etmişti. "Çıplak duvarlar evin ısınısını emer," demişti. Her seferin-

de olduğu gibi bu sözünü de açıklama gereği duymuştu: “Isı derken neyi kastettiğimi anladın herhalde, evin santigrat derece olarak ısısından değil, insanı sarıp sarmalayan sıcaklığından söz ediyorum.” Her söylediğini açıklamak zorunda mısın, diyesi gelmişti, sözlerin ağırlığı yeterli değil mi? Ama hiçbir şey söylememiştii; kalın paket kâğıdıyla sarılı çerçeveyi büyük bir heyecanla açmış, içinden *Yıldızlı Gece*’nin çıktığını görünce de çocuklar gibi sevinmişti. On altı yaşından beri hayran olduğu resim, yeni evinin duvarını süsleyecekti. Bir yazara, ressam, müzisyene hayran olduğuunda, onun hayatıyla ilgili bütün ayrıntıların peşine düşmeyi çok sever. Dergiler, kitaplar, ansiklopediler karıştırır, aynı olayın ayrı imzalar tarafından nasıl farklı yansıtıldığını şaşırır; kimi zaman hangisine güveneceğini bilemez, sonunda olmasını istediği gibi yazılmış olan hayat hikâyesini seçer. Eskiden, edindiği her bilgiyi kendi hayatıyla örtüşürmek gibi bir merakı vardı: Ben on altı yaşındayım, Van Gogh resim yapmaya yirmi altı yaşında başlamış ve otuz yedi yaşında da intihar etmiş... demek ki... demek ki... Bu saçma denklemden nasıl bir sonuç çıkardığını hatırlamıyor şimdi. Henüz Van Gogh’un intihar ettiği yaşa gelmedi; belki o zaman hatırlar denkleminin açılımını.

Belki toplumla, belki de denildiği gibi Gauguin’le olan kavgasının hırsından, kulağını kesen Hollandalının hayatı da hikâyesinin peşine düştüğü hayatlardan biri.

Van Gogh’un yaşarken bir tane bile resim satamadığını öğrendiğinde çok şaşırmıştı. On yılda sekizyüz resim yaptığını öğrendiğinde şaşırđıđı gibi. Yaklaşık üçbinaltıyüzelli günde sekizyüz resim: dört-beş günde bir resim. Kızıl sakallı ressam, bir ara resimlerini ünlü Cezanne’a göstermiş ve üstat da “Bunlar deli resmi,” demiş.

O gün, arkadaşı tabloyu hediye ettiğinde, bir ‘deli resmi’ne sahip olduğu için çok mutlu olmuş, çerçeveyi büyük bir özenle çalışma odası olarak belirlediği odanın duvarına astıktan sonra karşısına geçip düşünmüştü: Bir insan hiç takdir görmediği halde, neden böylesine çılgınca üretmeye devam eder? Yaşarken anlaşılamamış bir deha olmak... ne demektir?

Eski sevgililerinden birinin hediyesi olan Russell fotoğrafını, Van Gogh’un tam karşısına astığı gece de soru işaretleriyle dolmuştu kafası: Anlaşılamayan dehayla, taçlandırılmış dehanın karşı karşıya gelmesi başlı başına bir paradoks değil midir, diye düşünmüştü; hem de bu dehalardan biri, paradokslardan hoşlanmayan Russell... Bir yanda otuz yedi yaşında hayatına son veren, durmadan çevresiyle kavga eden bir savaşçı; diğer yanda sekseninde bile inandığı değerler uğruna hapse girmekten çekinmeyen bir barışçı. Hayran olduğu iki figürün, evinin duvarlarına hapsettiği hayatlarının ortasında durmuş, düşünmüştü gece boyunca. Sonra Russell’in bir sözünü defterine not ederek, kendince çözüme ulaşmıştı: “İki kişinin aynı anda kavrayabileceği bir şey kesinlikle yoktur.”

Metin Konur, bir başkasının gerçeğinin, kendi gerçeğiyle örtüşmeyeceğini yıllar önce öğrenmişti.

Yağmur, balkonlardaki saksıların topraklarına sızıyor ve işte o da çalışma masasının başında, ahşap kolluklu sandalyesinde oturuyor; üstünde kareli yün bir gömlek var, düğmesi açık yakasından beyaz fanılası görülüyor; fitilli kadifeden bir pantolon giymiş, rengi solduğundan bu pantolonu sadece evde giyiyor; ayağında kare desenli, keçeden terlikler var, kareleri seviyor. Önünde kimi nefes almak için açık, kimi sır sakladığından kapalı kitaplar, uç-

ları havayı koklamak istercesine yukarı dikilmiş boy boy kurşun kalem, haznelerine farklı renklerde mürekkep çekilmiş birkaç dolmakalem, ciltli defterler, not defterleri, müsvedde kâğıtları... O kalabalığın ortasında, tam da lambanın ışığını en yoğun düşürdüğü noktada, şık kutusunun içinde, portakal rengi fona iri harflerle yazılmış başlığı ve Orson Welles'in kafasında fötr şapka, üstünde çizgili ceket, içinde beyaz-ipek atkı, ayağında beyaz pantolonla bacaklarını açıp *Kane* yazısındaki "A" harfinin yerinde durduğu bir video-kaset var: *Yurttaş Kane*... Bakışlarında dikbaşlılık, kararlılık, aşağılama ve biraz da... biraz da... hüznün var. Bir an Welles'le göz göze geliyor Metin Konur. Usta sinemacı bu fotoğraf çekildiğinde yirmi beş yaşında, kendisi o yaşı çoktan geride bıraktı. Video-kasetin çalışma masasına nasıl geldiğini düşünüyor; belli ki kısa bir süre önce, kaseti her zaman durduğu yerden, salondaki yerinden, alıp incelemiş; belki arkasını okudu, belki de ön yüzdeki fotoğrafa baktı uzun uzun...

Gecenin karanlığında, yalnızlığın çağrısını duyduğunda, varoluşuna şaşırmadığı anlarda çalışmayı seviyor Metin Konur... Bir şey okuyor... ya da yazıyor... ya da hem okuyor hem yazıyor... Yağmurun bile parçalayamadığı karanlıkta, parça parça olmuş düşünceleriyle kitaplar okuduğu, sevdiği cümleleri not aldığı, aldığı notlara bakarak sevicecek cümleler yaratmaya çalıştığı, ders hazırlıkları yaptığı, matematik problemleri çözdüğü, zorlu denklemlerle baş başa kaldığı masasının başında geceyi yaşıyor.

Sandalyenin gıcırdayan arkalığine doğru yaslanıp geriniyor. Bir süre önce, şiddetli boyun ağrıları nedeniyle gittiği doktorun söyledikleri geliyor aklına: Uzun çalışma saatleri bu tip sorunlar yaratır, iki saatte bir durun ve

omuzlarınızı çevirin, başınızı sağa-sola eğin, kaslarınızı rahatlatacak hareketler yapın... Başını önce sola, sonra sağa yatırabildiğince yatırıyor; bu kadar yeter. Sol eliyle gözlüğünü çıkarıyor, sağ eliyle gözlerini, burnunun üstünü ovalıyor. Önündeki kızıl-deri ciltli, kalın kitabı kapatıp yavaşça ileri itiyor. Kenarı spiralli bir defter çekiyor kitaptan boşalan alana. Kaldığı yere hemen dönebilmek için bir kitap ayracı kullanmış; belli ki defterini her açışında istemeden de olsa geçmiş günlerden biriyle karşılaşmak istemiyor. Yaşamaya da yazmaya da kaldığı günden, kaldığı yerden devam edecek.

Ucu iyice açılmış kurşun kalemlerinden biriyle günün tarihini atıyor; zamana kayıt düşme alışkanlığı. Deftere ne yazacağını bilemiyor. Kararsız. Belki gündelik bir not, belki aklına gelen bir söz... hatta belki alış-veriş listesi... Yazarak düşünmek, öğrencilik günlerinden kalma bir alışkanlık. Bütün defterlerinin, kitaplarının sağı-solu notlarla dolu; birçoğunu daha sonra görse anlamlarını çözemeyecek belki de... Ne yazacağını düşünürken, istemdişi bir hareket yapıyor: Kalemin tepesini ısıyor. Ahşap-boya-karbon karışımı bir tat geliyor diline; bir an için yüzü ekşiyor ama sonrasında zevk veriyor bu garip karışımın lezzeti. Bir kere daha –bu kez bilinçli bir şekilde– ısıyor kalemin tepesini, hatta emiyor. Yutkunuyor.

Sigara... Dumanları izlerken aklına parlak fikirler geleceği düşüncesiyle keyifleniyor. Tütüne sığınma nedeni bu düşünce değil; eli kendiliğinden uzanıyor pake-te. Ucu sarı filtreli sigarasını benzinli çakmağıyla yakıyor. Derin bir nefes çekiyor. Ateşin kızıl-turuncu ışığı, tütünde, ince kâğıdın üzerinde uzun bir yol katediyor. Duman ağzının içindeyken, hareketsiz kalıyor bir süre. Burnunun ucundan süzülen minik bulut parçalarını mutluluk

verici şekillere benzetmeye çalışıyor. Ama ne bir kuzu çıkıyor ortaya ne de vagonlarını arayan bir lokomotif. Kalan dumanı yutuyor.

$$x = ab + (-a)(b) + (-a)(-b)$$

Deftere bakıyor. Sanki bu denklemi az önce yazan kendisi değilmiş gibi yabancılaşıyor yazısına. Neden böyle bir şey yazdığını düşünüyor, bulamıyor. Kalem arkasını masaya vururken sorguluyor kendini: Bu kadar hazırlıktan sonra, yazacağın böyle basit bir denklem miydi? Kızıyor kendine. Keşke geceyi anlatabilseydim, diyor; şehre yavaş yavaş inen geceyi. Birden o güzel kitabı okumak için dayanılmaz bir istek duyuyor; ama vazgeçiyor. Kurşunkalem kullandığı için keyfi yerine geliyor; beğenmediği bu denklemi silebilir. Eli, bir yüzü kararmış silgisine uzanıyor. Tam silgi defterle buluşacağı anda bir matematikçi sözü geliyor aklına: “Doğrusunu bulmadan yanlışını silme.” Duruyor.

$$x = ab + (-a)(b) + (-a)(-b)$$

$$x = ab$$

Çözüme ulaşmamış problemleri sevmez.

Sigarasından bir nefes daha çekip kenarı fil kabartmalı cam kül tablasına bırakıyor. Kısa bir süre cetvelle çizilmişçesine düzgün yükseliyor duman; sonra karmaşık yollar izleyerek, dönerek, kendisini hava akımının kollarına bırakarak dağılıyor. Ama o, dumanın yolculuğunu görmüyor; tek çizgili defterin sayfasındaki denkleme bakıyor uzun uzun.

Siliyor.

Babasını hiç tanımayan, koruyucu özlemini, usta-çırak, baba-kız, öğretmen-öğrenci ilişkisi kurduğu bir yabancıda göderen Suna; babasının yerine bir yabancıya hayranlık duyan otelci genç Çiko; oğlunu hiç görmemiş, kendi dünyasında boğulmuş kayıp bir adam, Orson Cezmi; Orson'un garip dünyasını paylaşan set işçisi Rıza; babasını eski bir filmde, İstanbul'un saklı köşelerinde kendi içsel yöntemleriyle arayan Metin; oğlunu yalanla büyüten, bütün hayatını bir yalan üzerine kuran Behice... Asla kesişmeyen yaşamlarında mutsuzluklarıyla yogrulanlar ve bir insanın, herkesin zihninde farklı oluşan portresi.

Yekta Kopan, acımasız bir yalan ve aldatma üzerine kurduğu romanında geç kalmış bir hesaplaşmanın tanıklığını yapıyor. Baştan sona bir film gibi akan, fondaki yağmurla, eski filmlerle, unutulmuş şarkılarla bütünleşen ve içinden akan hüznle çoğumuzun yaşamına izdüşümler salan *İçimde Kim Var*, farklı bir baba-oğul hesaplaşması. Roman, kimin daha yalnız olduğu sorusuna yanıt ararken arkasında anlatılmamış hikâyeler, sorulmadık sorular ve elbette tamamlanmamış hesaplaşmalar bırakıyor.

#yalan #aldatma #hesaplaşma #yabancı #kayıpbaba #yoksunluk #yağmur

